

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatele **Ing. P. G.**, zastoupeného JUDr. Janou Mikulovou, advokátkou se sídlem v Ostravě, Stodolní 17, za účasti **Krajského úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě, 28. října 117, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 10. 2005, č. j. 58 Ca 27/2005 - 54,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě. Tímto rozsudkem krajský soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru dopravy (dále jen „správní orgán“), ze dne 15. 3. 2004, č. j. DSH/2498/04/LI. Citovaným rozhodnutím správní orgán potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravy, ze dne 11. 2. 2004, č. j. OD/1/3331/03/SŘ-MK, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), a dále z přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) bod 1. přestupkového zákona, kdy svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. a), b), § 5 odst. 1 písm. f), § 25 odst. 3 a § 26 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění tehdy účinném (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), a naplnil tak skutkovou podstatu uvedených přestupků. Za to mu byla uložena pokuta ve výši

12 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti uplatňuje zákonné důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nebyla dostatečně prokázána. Zejména uvádí, že za vadu řízení považuje skutečnost, že nebyli vyslechnuti jím navržený svědci a správní orgán opírá své rozhodnutí pouze o výsledky policistů.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem zamítl podanou žalobu, když dospěl k závěru, že správní rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci a že ve správním řízení nedošlo k žádným vadám. Dle názoru krajského soudu bylo dostatečně prokázáno, že stěžovatel se dopustil výše uvedeného přestupkového jednání, přičemž spáchal přestupek dle ustanovení § 4 písm. a) a b), § 5 odst. 1 písm. f), § 25 odst. 3 a § 26 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Soud konstatoval, že postupným a rozporným „odtajňováním“ údajného řidiče vozidla je věrohodnost stěžovatelových dodatečných tvrzení natolik zpochybněna, že žalobní námitku, že stěžovatel nebyl řidičem osobního motorového vozidla, považuje za nedůvodnou. Pokud jde o porušení práva na obhajobu spočívající v nevyslechnutí navržené svědkyně, pak s ohledem na nadbytečnost tohoto výsledku nelze správnímu orgánu nevyslechnutí navrhované svědkyně vytýkat. K namítané nepřítomnosti stěžovatele ve správním řízení bylo soudem konstatováno, že stěžovatel byl řádně předvolán k jednání před správním orgánem I. stupně, pro nemoc se však omluvil, nicméně svoji nemoc nedoložil ani lékařskou zprávou ani potvrzením o pracovní neschopnosti, což lze ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích kvalifikovat jako nedostavení se bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Projednání věci bez přítomnosti stěžovatele soud proto vyhodnotil jako postup, kterým nedošlo k porušení zákona.

Správní orgán se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil (úřední záznam Policie ČR, Pohotovostní pořádkový odbor, Městské ředitelství Ostrava ze dne 27. 5. 2003, oznámení o dopravním přestupku ze dne 27. 5. 2003, záznam o přijatém oznámení o přestupku č. j. MROV-2583/PR-PŘ-2003 ze dne 27. 5. 2003), že dne 27. 5. 2003 v 18.25 hod. se v Ostravě ve směru k ul. N. nacházela policejní hlídka ve složení pprap. H. a pprap. J., která spatřila přijíždějící osobní motorové vozidlo, jehož řidič, který byl ve vozidle sám, vozidlo zastavil v průběžném jízdním pruhu, vystoupil a odběhl od vozidla, aniž by jej zajistil. Vozidlo stěžovatele, zaparkované v průběžném jízdním pruhu, omezovalo ostatní vozidla v průjezdu. Policejní hlídka přijela k vozidlu a zjistila, že se jednalo o vozidlo F. P. Po uplynutí cca 5 minut se řidič vrátil k vozidlu, policistou pprap. H. byl vyzván k předložení dokladů, které předložil, byla zjištěna jeho totožnost, přičemž se jednalo o stěžovatele. S ohledem na skutečnost, že ze strany policistů nebylo pochyb o tom, že předmětné vozidlo řídil stěžovatel a jelikož během kontroly z dechu řidiče vzniklo důvodné podezření z požití alkoholu, byl stěžovatel vyzván k podrobení se orientační dechové zkoušce na alkohol pomocí přístroje D. Stěžovatel dechovou zkoušku bez udání důvodu odmítl. Na dotaz policisty pprap. H. co pil, odpověděl, že vypil dvě desetistupňová piva v 17.00 hod. Dále byl po náležitém poučení vyzván k lékařskému vyšetření a následnému odběru krve

či moči, což také odmítl. K oznámení o spáchání dopravního přestupku, sepsanému zakročujícími policisty na místě přestupku, se stěžovatel žádným způsobem nevyjádřil a odmítl jej podepsat. V protokolu o ústním jednání ze dne 18. 9. 2003 stěžovatel uvedl, že vozidlo ve skutečnosti neřídil on, nýbrž blízký rodinný příslušník, jehož jméno odmítl uvést. Dále uvedl, že vozidlo poté odvezl známý, který jel kolem, neboť rodinný příslušník, který vozidlo řídil, byl ještě v prodejně A. V protokolu o ústním jednání ze dne 18. 12. 2003 stěžovatel uvedl, že vozidlo řídila manželka jeho právního zástupce M. S., která byla po dobu policejní kontroly v prodejně A., a navrhl její svědeckou výpověď.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Předně považuje Nejvyšší správní soud za nutné uvést, že přestupkem je podle přestupkového zákona zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek označeno v tomto nebo jiném zákoně. K odpovědnosti za přestupek stačí zavinění z nedbalosti. V ustanovení § 4 písm. a), b) zákona o provozu na pozemních komunikacích jsou dány povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích, mimo jiné chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní a řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích.

Dle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty dechové zkoušce a v případě pozitivního zjištění i lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem.

Aplikované ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) bod 1. přestupkového zákona dopadá na případy, kdy se osoba odmítne při výkonu činnosti, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví lidí anebo poškodit majetek (tedy například při řízení motorového vozidla), podrobit dechové zkoušce. Za toto jednání je podle odst. 2 téhož ustanovení možno uložit pokutu do 15 000 Kč a zákaz činnosti do dvou let. Pro naplnění uvedené skutkové podstaty tohoto přestupku tedy stačí pouze to, že se řidič nepodrobí dechové zkoušce.

K tomu je nutno uvést, že Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu v tom smyslu, že obě vydaná správní rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci a že navrhovaný výslech M. S. je v tomto kontextu nadbytečný. Skutková zjištění, týkající se skutku ze dne 27. 5. 2003, byla spolehlivě učiněna na základě provedení dokazování a provedené důkazy byly hodnoceny v souladu se zásadami správního uvážení tak, jak je stanoveno v § 32 a § 34 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“). Bylo přitom respektováno oprávnění obviněného z přestupku být seznámen s důkazy a vyjádřit se k nim (§ 33 téhož zákona). Tvrzení stěžovatele o tom, že ve skutečnosti vozidlo neřídil, jsou jednak nesourodá, jednak rozporuplná. Stěžovatel nejprve tvrdil, že vozidlo řídil blíže nejmenovaný rodinný příslušník, který byl v době policejní kontroly v prodejně A., s vozidlem však odjel známý, který jel kolem, neboť rodinný příslušník byl stále v prodejně A. Posléze stěžovatel tvrdil, že vozidlo řídila manželka jeho právního zástupce M. S., která v době policejní kontroly byla stále v prodejně A. Zdejší soud se s hodnocením žalobních námitek krajským soudem plně ztotožňuje a vzhledem k tomu, že

stěžovatel policejní hlídce při zákroku vůbec netvrdil, že by nebyl řidičem předmětného vozidla, dechovou zkoušku odmítl bez jakéhokoliv vysvětlení a jeho pozdější tvrzení jsou rozporuplná, považuje tvrzení stěžovatele za ryze účelová. Odmítnutí dechové zkoušky stěžovatelem jako řidičem předmětného vozidla je spolehlivě prokázáno svědeckými výpověďmi policistů. V tomto směru nemohl soud kasační stížnosti přisvědčit. Dechovou zkoušku stěžovatel odmítl bez udání důvodu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 30 odst. 1 písm. i) bod 1. přestupkového zákona. Nejvyšší správní soud na tomto místě konstatuje, že podle ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 37/1989 Sb., o ochraně před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, ve znění tehdy účinném, je osoba vykonávající činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví lidí nebo poškodit majetek (a takovou činností řízení motorového vozidla bezpochyby je), povinna se na základě výzvy podrobit vyšetření ke zjištění, zda není pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Vyšetření na alkohol se provádí dechovou zkouškou a je-li výsledek pozitivní i lékařským vyšetřením, zejména odběrem a vyšetřením krve. Stěžovatelova pozdější vysvětlení, že pro věc rozhodné skutečnosti na místě kontroly neuváděl, neboť zakročující policista byl rozhodnut protokol sepsat, považuje soud za nevěrohodná a navíc za zcela nelogická. Obdobně bylo spolehlivě prokázáno spáchání přestupků dle § 25 odst. 3 a § 26 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, tj. omezování ostatních vozidel v průjezdu, jakož i opuštění vozidla bez jeho řádného zabezpečení.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. února 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu